

Arrest

nr. 270 702 van 30 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat F. JACOBS, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 17 september 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 november 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Irak. U bent geboren op X 1997 in X in Dhi Qar. U woonde daar in het ouderlijk huis met uw ouders en twee broers en drie zussen tot uw vertrek uit Irak in september 2015. U bent een sjiitische moslim van Arabische afkomst. U bent ongehuwd.

Eind 2014, toen u op school in het derde middelbaar zat, was er een jongen, L.(...), die u altijd bekeek. Op een gegeven moment vroeg u hem waarom hij altijd naar u keek. U maakte kennis met hem en jullie werden vrienden. Dit bleef zo tot het einde van het schooljaar in 2014. Tijdens de schoolvakantie spraken jullie ook samen af om naar de markt te gaan of om naar de voetbalclub te gaan. Jullie kwamen ook bij elkaar thuis. Begin 2015 zei L.(...) dat hij verliefd op u was. U bent zelf ook verliefd op hem geworden. L.(...) heeft u gekust en jullie hebben later ook seks gehad. Jullie spraken af in verlaten huizen of bij elkaar thuis. Jullie liefdesrelatie duurde negen maanden. Niemand wist daarvan. Op een dag, 13 september 2015, toen de ouders van L.(...) niet thuis waren, was u bij L.(...) in zijn kamer en u had seks met hem. De vader van L.(...) kwam onverwacht thuis en betrapte jullie. De vader van L.(...) was geshockeerd. U vluchtte weg langs het raam en ging naar huis. Twintig minuten later werd er bij jullie op de deur geklopt. Uw vader ging kijken en kwam woest terug en begon u te slaan. Uw werd opgesloten op uw kamer. Tegen zonsondergang kwam uw moeder naar u en ze vertelde u dat uw vader was samengekomen met stamleden en dat ze u aan de stam van L.(...) wilden overleveren omdat u hen ten schande had gebracht. Uw moeder had het zo geregeld dat u kon weglopen en ontsnappen. Met uw neef ging u naar het stadscentrum van Nasiriyah. Van daaruit ging u met een minibus naar Karbala. Vanuit Karbala ging u met een ander voertuig naar Bagdad. Vanuit Bagdad ging u naar Kurdistan waar u de 14de september 's nachts bent aangekomen. U heeft daar betaald om gesmokkeld te worden naar Turkije. Toen u in Turkije was heeft u van uw neef vernomen dat L.(...) werd vermoord door een van zijn neven langs vaderzijde. Via de Balkanroute ging u vervolgens tot aan Finland waar u in november 2015 toekwam. U diende in Finland een verzoek om internationale bescherming in dat werd geweigerd. Vanuit Finland ging u in 2017 naar Frankrijk waar u opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd in Frankrijk opnieuw geweigerd. Zowel in Finland als in Frankrijk ging u naar evenementen voor homoseksuelen. Vanuit Frankrijk vertrok u in februari 2020 naar België.

Op 21 februari 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort (kopie) en een brief van de stamleider van uw stam waarin u wordt verstoet (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij een terugkeer naar Irak vreest u met instemming van uw eigen familie en stamleden vermoord te zullen worden door de stam van uw vriend L.(...) omdat u een homoseksuele relatie met L.(...) heeft gehad en u de stam tot schande heeft gebracht.

Na grondig onderzoek moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal kan immers geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste blijkt dat u ten aanzien van de Belgische, Finse en Franse asielinstanties totaal verschillende verhalen heeft verteld over de redenen van uw vertrek uit Irak. U verklaarde voor de Finse asielinstanties dat het Mahdi-leger u en uw vader had bedreigd. Uw vader zou Amerikanen hebben bijgestaan in Irak in de periode 2003 tot 2005 en daarom is er in 2006 een dreigbrief naar hem gestuurd. In

de brief werd bedreigd u te vermoorden. Uw vader zou in 2010 ook het slachtoffer van een mishandeling zijn geweest waarvan u het Mahdi-leger verdacht (zie p. 10-11 van het dossier uit Finland, gevoegd bij het administratief dossier). U verklaarde voor de Franse asielinstanties dat u een van de activiteiten van uw vader had overgenomen. U zou met name regelmatig alcohol hebben bezorgd, samen met uw broer. Jullie werden omwille van die activiteiten bedreigd door een groep islamisten en u en uw broer werden gedwongen die activiteiten stop te zetten. De christelijke handelaar waarvoor u werkte werd ook bedreigd en vluchtte naar Armenië. Later zou uw broer ook doodgeschoten worden op weg naar een bruiloft. Uit angst voor uw veiligheid zou u Irak hebben verlaten (Cour nationale du droit d'asile, nummer 18030873, p. 2; zie het dossier uit Frankrijk, gevoegd bij het administratief dossier). Voor het CGVS hernam u deze asielmotieven helemaal niet en vertelde u een volledig ander verhaal, met name de problemen die voortkomen uit uw homoseksuele relatie met L.(...) en de ontdekking daarvan. Geconfronteerd met deze verschillende asielmotieven in Finland, in Frankrijk en in België gaf u ook toe dat u in Finland en Frankrijk uw echte verhaal niet heeft verteld. Het asielrelaas in Finland en het asielrelaas in Frankrijk is volgens uw verklaringen voor het CGVS niet waar en werd verteld op advies van vrienden (CGVS, A.S.(...), 19.09.2021, p. 23). Het feit dat u in Finland en in Frankrijk niet de waarheid heeft verteld tast uw algemene geloofwaardigheid aan en dit in bijzonder ernstige zin.

We stellen ten tweede ook vast dat niet alleen het asielmotief dat u in Finland en in Frankrijk naar voor bracht anders is dat het relaas dat u voor de Belgische asielinstanties brengt, maar dat u ook verschillende verklaringen aflegde over uw reisweg, het al dan niet over een paspoort beschikken bij uw uitreis en het contact dat u al dan niet heeft of had met uw vader en familie. In Finland verklaarde u vanuit Bagdad naar Turkije te zijn gereisd (zonder verdere specifieke informatie hierbij) vooraleer u verder via verschillende landen naar Finland bent gegaan. U beweerde in Finland eveneens dat u uw paspoort verloren heeft bij de oversteek van de Middellandse Zee en vanuit Finland om de drie maanden contact te hebben met uw familieleden (zie p. 23, p. 26 en p. 31 van het dossier uit Finland, gevoegd bij het administratief dossier). In Frankrijk verklaarde u dat u vanuit Bagdad vertrokken bent en met het vliegtuig heeft gereisd naar Izmir in Turkije. U beweerde in Frankrijk eveneens dat uw paspoort in Finland was en dat u van tijd tot tijd contact had met uw vader (Cour nationale du droit d'asile, nummer 18030873, Entretien de 19/04/2018, p. 2, p. 4 en p. 8). Voor het CGVS daarentegen verklaarde u dan weer dat u over land via Karbala, Bagdad en Iraaks Koerdistan naar Turkije bent gereisd en dat een kopie van uw paspoort door verwanten van u was doorgestuurd via e-mail, nadat u eerder had verduidelijkt bij DVZ dat u uw paspoort thuis had achtergelaten. U verklaarde voor het CGVS verder ook dat u geen contact meer heeft met uw vader maar enkel met uw moeder en uw neef. We willen er u ook nog op wijzen dat u voor de DVZ verklaarde in een wisselkantoor in Nasiriyah te werken (DVZ-verklaring, p. 7) terwijl u dat helemaal onvermeld laat in Finland, Frankrijk en voor het CGVS. Opmerkelijk is eveneens dat u voor de DVZ op 1 juli 2020 verklaarde dat u van begin mei 2015 tot eind augustus 2015 in Karbala woonde waarna u Irak verliet in september 2015 (DVZ-verklaring, p. 6), terwijl u dat helemaal niet heeft aangegeven voor het CGVS. Hiermee geconfronteerd verklaarde u voor het CGVS dat u enkel gepasseerd heeft in Karbala toen u uit Irak moest vertrekken en u dezelfde dag binnen en buiten bent gegaan. Dat is toch vreemd en kan moeilijk te wijten zijn aan een fout van de tolk, zoals u suggereert, gezien u wel degelijk Karbala ook opgaf als uw laatste adres in Irak en daarbij zelfs de naam van de straat vermeldde. Bovendien werd u het verslag van uw gesprek bij de DVZ op 1 juli 2020 wel degelijk voorgelezen en heeft u daarbij geen opmerkingen gemaakt. Evenmin maakte u opmerkingen wanneer u voor het CGVS uitdrukkelijk werd gevraagd of u nog opmerkingen had over uw gesprek bij de DVZ. Deze bijkomende inconsistenties, naast uw asielmotieven, tussen wat u in Finland en Frankrijk heeft verklaard en wat u heeft gezegd voor de Belgische asielautoriteiten enerzijds en tussen wat u in België voor de DVZ heeft verteld en wat u voor het CGVS heeft verteld anderzijds doen verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid gezien u dus zeker ook over andere aspecten van uw verhaal de waarheid niet verteld heeft, hetgeen absoluut niet te verklaren valt vanuit een mogelijke onwetendheid of angst om uw homoseksuele geaardheid te vermelden ten aanzien van de Finse of Franse asielinstanties, zoals u dat beweerde voor het CGVS (zie lager in deze beslissing). Er valt op geen enkele manier in te zien waarom u uit een beweerde angst om uw 'echte verhaal' over uw homoseksualiteit te vertellen in Finland en Frankrijk genoodzaakt zou zijn geweest om verzonnen verklaringen af te leggen over de manier van uw vertrek uit het land (vanuit Bagdad/met het vliegtuig vs. overland in uw verhaal bij het CGVS), over het feit of u al dan niet in het bezit zou zijn geweest van een paspoort (wat een zekere voorbereiding van de reis impliceert vs. een halsoverkop vertrek zonder paspoort in uw verhaal bij het CGVS), over het feit dat u nog contact zou hebben gehad met uw vader (terwijl uw vader net één van de voornaamste vervolgers is in uw verhaal voor de Belgische asielinstanties) of waarom u ten aanzien van de DVZ zou hebben gezegd dat u van mei tot augustus in Karbala verbleef (terwijl het enige vervolgingsfeit in uw verhaal t.a.v. het CGVS zich op 13 september 2015 thuis in Nasiriyah zou hebben afgespeeld, waarna u enkele dagen al uit het land was gevlucht).

Het CGVS stelt ten derde vast dat u de aanleiding voor uw vertrek uit Irak die u naar voor bracht bij het CGVS helemaal onbesproken liet voor de Finse asielinstanties en voor de Franse asielinstanties. U verklaarde in Finland op uw gehoor van 8 augustus 2016 en in Frankrijk op uw gehoor van 19 april 2018 helemaal niets over uw vrees om vermoord te worden omwille van de homoseksuele relatie die u in Irak heeft gehad met L.(...), alsook niets over een eventuele homoseksuele geaardheid op zich. Ook toen uw verzoek om internationale bescherming werd geweigerd in zowel Finland als Frankrijk en u in beroep ging tegen deze beslissingen heeft u nagelaten dit motief naar voor te brengen. U heeft uw verhaal over uw homoseksuele relatie met L.(...) pas voor het eerst gedaan voor de DVZ op 13 november 2020 en dit terwijl u zich al in de Europese Unie bevond vanaf eind 2015, volgens uw eigen verklaringen. U verklaarde dat u uw echte verhaal in Finland en in Frankrijk niet durfde te doen omdat u minderjarig was en niets wist over asiel en over de asielprocedure en omdat u niets wist over homorechten. U zou pas later geweten hebben dat homoseksuelen ook rechten hebben en ze ook asiel kunnen aanvragen en ook beroep kunnen doen op bescherming (CGVS, A.S.(...), 19.09.2021, p. 23). Daarnaast zou u ook niet over uw homoseksuele geaardheid hebben durven praten. U verbleef immers vaak met Irakezen. U bracht ook naar voor dat u bang was dat uw sociaal assistente in Frankrijk uw geaardheid naar buiten zou brengen of openbaar zou maken. Het is pas toen u in Frankrijk in 2018 een Irakees, H.(...), leerde kennen dat u te weten kwam dat homoseksuelen ook beroep kunnen doen op bescherming en ook asiel kunnen krijgen (CGVS, A.S.(...), 19.09.2021, p. 23). Deze redenen om uw zogenaamde echte verhaal niet naar voor te brengen voor de Finse en Franse asielinstanties zijn voor het CGVS allesbehalve overtuigend. U bent geboren op 1 november 1997 (CGVS, A.S.(...), 19.09.2021, p. 4) wat maakt dat u sedert 1 november 2015 niet langer minderjarig bent zodat u zich daar sowieso ook formeel niet langer op kunt beroepen vanaf die datum. Bovendien heeft u meerdere jaren door verscheidene landen gereisd en mogen we redelijkerwijze toch verwachten dat u in de feiten over een zekere zelfredzaamheid beschikt, wat ook het omgaan met keuzemogelijkheden impliceert. U heeft zowel in Finland als in Frankrijk een beroep ingediend tegen de weigering van uw verzoek om internationale bescherming. U heeft dus reeds minstens vier keer de kans gehad om uw zogenaamde echte verhaal te vertellen. Het is dan ook helemaal niet aannemelijk dat u daarbij dan nooit informatie over asiel en de asielprocedure is gegeven en u niet wist dat een homoseksueel ook beroep kan doen op de procedure waarbij om internationale bescherming word verzocht, omwille van die geaardheid. U kan dus echt niet geloofwaardig volhouden dat u niets wist over asiel en over de asielprocedure en dat u niets wist over homorechten louter omdat u een jonge leeftijd had toen u een verzoek om internationale bescherming indiende in Finland en in Frankrijk. Dit argument kan niet overtuigen. U haalde ook aan dat u niet over uw homoseksuele geaardheid durfde te praten. Waar eventueel nog begrip zou kunnen worden opgebracht voor het feit dat het niet evident is om bij een eerste verzoek om internationale bescherming aan autoriteiten in de Europese Unie over uw seksuele geaardheid te spreken en dit gezien uw afkomst uit Irak waar een homoseksuele geaardheid maatschappelijk algemeen niet wordt aanvaard, mogen we niettemin toch verwachten van iemand die vreest voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid dat hij na een zekere periode hierover toch verklaringen kan afleggen. U heeft daarentegen pas na meer dan 5 jaar verblijf in de Europese Unie verklaringen over uw beweerde homoseksuele relatie afgelegd, met name voor de DVZ eind 2020, op 13 november 2020 (CGVS-vragenlijst, vraag 5). De vaststelling dat u na uw aankomst in Europa nog meer dan vijf jaar nodig had alvorens u een verzoek om internationale bescherming indiende gebaseerd op uw zogenaamde werkelijke verhaal, gebaseerd dus op uw vermeende vrees omwille van uw seksuele geaardheid, toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees volledig. Betreffende uw vrees dat uw sociaal assistente in Frankrijk uw geaardheid naar buiten zou brengen of openbaar zou maken indien u een verzoek om internationale bescherming zou indienen op basis van uw seksuele geaardheid en uw problemen daarbij in Irak, dient gewezen op de deontologie van een sociaal assistente, in het bijzonder de discretie en het beroepsgeheim. U brengt geen concrete elementen naar voor waarom u zou moeten bang zijn dat uw sociaal assistente in Frankrijk niet zou voldoen of zou voldaan hebben aan de deontologie van haar beroepsfunctie. Ook uw beweerde angst om uw werkelijke verhaal te vertellen is aldus niet overtuigend. Uw bewering dat het pas in Frankrijk was, in 2018, dat u een Irakees, H.(...), leerde kennen en dat u te weten kwam dat homoseksuelen ook beroep kunnen doen op bescherming en ook asiel kunnen krijgen is evenmin geloofwaardig. Nog los van het feit dat, gezien u reeds meerdere keren de kans kreeg uw verhaal te vertellen en gezien u daarbij telkens informatie moet hebben gekregen over asiel en de asielprocedure, dient erop gewezen te worden dat u in het kader van uw beroepsprocedure tegen de beslissing van 27 april 2018 van de Franse asielinstantie wel degelijk nog de kans had uw zogenaamde werkelijke verhaal te vertellen gezien er nog mogelijkheden waren een memorie in te dienen voor het Franse 'Cour nationale du droit d'asile' en er nog een terechtzitting was op 24 oktober 2019, vooraleer de beslissing van het Franse 'Cour nationale du droit d'asile' werd genomen op 14 november 2019 (Cour nationale du

droit d'asile, nummer 18030873, p. 1-4). Dus ook nadat u de Irakees H.(...) leerde kennen en u beweerde vernomen te hebben dat homoseksuelen ook een beroep kunnen doen op bescherming had u nog de mogelijkheid uw seksuele geaardheid voor de Franse autoriteiten kenbaar te maken. Geconfronteerd met onze vraag waarom u niet in Frankrijk uw echte verhaal kon doen, u had immers bovendien de mogelijkheid een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen in Frankrijk, vermeldde u ook dat u bang was, in angst leefde en u zich afzonderde van andere mensen. In het bijzonder dit laatste is opnieuw ongeloofwaardig en maakt uw verklaringen inconsistent gezien u wel degelijk verklaarde naar evenementen en festivals van homoseksuelen in Finland en Frankrijk te gaan en daar ook contacten had (CGVS, A.S.(...), 19.09.2021, p. 19-21 en p. 23-24), wat bezwaarlijk aansluit bij het gedrag van iemand die bang is en zich afzonderde. Het feit dat volgens uw beweringen overal in Frankrijk criminele bendes en straatbendes in Frankrijk zouden aanwezig zijn (CGVS, A.S.(...), 19.09.2021, p. 23) en u daardoor niet in Frankrijk kon blijven doet niets af van bovenstaande vaststellingen en is an sich ook niet geloofwaardig. Het betreft immers loutere beweringen waarvoor u geen bewijzen aanbrengt. Frankrijk is bovendien wel degelijk partij bij tal van internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van mensenrechten en de effectiviteit en gelijkwaardigheid van de verleende bescherming wordt dan ook vermoed.

Het CGVS telt ten vierde ook vast dat, zelfs wanneer u een gegronde reden zou hebben gehad om pas na meer dan 5 jaar verblijf in Europa een verzoek om internationale bescherming in te dienen op basis van uw vrees omwille van een homoseksuele relatie in Irak, *quod non in casu*, en zelfs afgezien van uw gebrek aan algemene geloofwaardigheid, er vele elementen van uw verklaringen een zeer onlogisch karakter hebben die allemaal samengenomen uw hele asielrelaas over uw vrees om vermoord te worden omwille van een homoseksuele relatie an sich ongeloofwaardig maken. Zo is het toch wel opmerkelijk dat u en uw vriend L.(...) op 13 december 2015 de deur van de kamer in het ouderlijk huis van L.(...) niet hebben gesloten toen jullie seksuele contacten hadden (CGVS, A.S.(...), 19.09.2021, p. 10), iets wat toch risicovol was. Immers u geeft weliswaar aan dat de ouders van L.(...) uit huis waren en de vader was gaan werken maar u verklaarde ook dat de moeder van L.(...) naar haar zus was gegaan en haar zus niet zo ver woonde (CGVS, A.S.(...), 19.09.2021, p. 18), waardoor de moeder ook snel terug kon zijn en de mogelijkheid om betrappt te worden wel degelijk aanwezig was. U verklaarde bovendien grote voorzorgsmaatregelen te hebben genomen en zo beweerde u altijd de deur op slot te doen bij u thuis (CGVS, ALSAFI, 19.09.2021, p. 14). Het zou wel vreemd zijn dat u die voorzorgsmaatregelen dan niet zou hebben genomen in het ouderlijk huis van L.(...). Eveneens opmerkelijk is hoe uw moeder uw ontsnapping zo snel voor elkaar heeft gekregen. Zo heeft uw moeder u 4000 dollar meegegeven, 3000 dollar van haar zelf en 1000 dollar van uw neef (CGVS, A.S.(...), 19.09.2021, p. 17). Dat een lerares geografie zoveel geld in cash heeft liggen is reeds opvallend. Uw moeder kon ook heel makkelijk en snel, uw neef die ver woonde, inschakelen om u op te halen. Dat uw neef, ook al was hij ruimdenkend (CGVS, A.S.(...), 19.09.2021, p. 16), in tegenstelling tot uw andere familieleden u wel degelijk wou helpen en u zo snel kwam ophalen zet eveneens tot denken aan, in het bijzonder gezien uw vader met ooms en de stam van L.(...) in de bezoekeruimte van jullie huis aan het overleggen was (CGVS, ALSAFI, 19.09.2021, p. 16), wat het dus ook voor uw neef risicovolle onderneming maakte om u te helpen. Het is bovendien ook onbegrijpelijk dat u helemaal niet weet hoe uw vader heeft gereageerd ten aanzien van uw moeder op het feit dat uw moeder u op 13 september 2015 heeft laten ontsnappen. U heeft niets aan uw moeder hierover gevraagd terwijl dit feit toch cruciaal is in uw contacten met haar sedert u Irak heeft verlaten. U verklaarde hierover dat u, wanneer u contact heeft met uw moeder, u naar de gezondheidssituatie vraagt en dergelijke vragen vermijdt om het voor uw moeder niet nog moeilijker te maken. Ook uw neef heeft hierover niets verteld gezien u beweerde dat u niet weet wat uw vader vond van het feit dat uw moeder u heeft laten ontsnappen. U verklaarde hierover niets gehoord te hebben (CGVS, A.S.(...), 19.09.2021, p. 17). Dat u over dergelijke cruciale elementen uit uw verhaal, uw ontsnapping en de reactie van uw vader daarop, niets zou weten of willen weten of vragen is weinig aannemelijk. Bovendien is het ook ongeloofwaardig, zoals reeds vermeld, dat u wel degelijk verklaarde naar evenementen en festivals van homoseksuelen in Finland en Frankrijk te zijn gegaan en daar ook contacten had (CGVS, A.S.(...), 19.09.2021, p. 19-21 en p. 23-24) en u tegelijkertijd verklaarde gedurende de eerst drie jaar in shock te zijn geweest door wat was gebeurd en u beweerde bang te zijn geweest en u zich afzonderde. Het dient opgemerkt dat u reeds in 2017 naar Frankrijk ging en u dus gedurende die eerste drie jaar in zowel in Finland als Frankrijk naar festiviteiten bent geweest van homoseksuelen, zoals u zelf ook verklaarde (CGVS, A.S.(...), 19.09.2021, p. 19).

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS aldus dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is en dat de vluchtelingenstatus u bijgevolg niet kan worden toegekend, noch de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Dhi Qar te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Dhi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irakof> <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country

of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De Popular Mobilisation Forces (PMF) rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belette evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegde op het Iraakse grondgebied.

De Iraakse autoriteiten hebben de controle over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de PMF zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving.

In Zuid-Irak is ISIS hoofdzakelijk in de provincie Babil actief, hoewel de provincie geen prioriteit vormt voor de groepering. Het overgrote deel van de aanvallen die ISIS uitvoerde in de provincie in 2019 en de eerste helft van 2020, vonden plaats in Jurf al-Sakhr. Deze stad, waarvan de soennitische bevolking tot op heden niet kan terugkeren nadat ze in 2014 verdreven werd bij de bevrijding van ISIS, is omgevormd tot een grote basis van de aan Iran gelieerde militie Kata'ib Hezbollah. Hierdoor vormt ze regelmatig een doelwit van ISIS. Bij dergelijke aanvallen worden overwegend strijders van de PMF gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt. In de periode van begin 2019 tot midden 2020 werd slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten in Zuid-Irak toegeschreven aan ISIS. In de provincie Babil vonden er rondom Jurf al-Sakhr nu en dan aanslagen met Improvised Explosion Devices (IED's) plaats op leden van de PMF. In de stad Musayyab in dezelfde provincie raakten in augustus 2019 tientallen personen gewond bij een aanslag met een IED. In september 2019 eiste ISIS een aanslag op in Kerbala waarbij twaalf doden vielen. De beschikbare informatie maakt geen melding van dergelijke grotere aanslagen, toegeschreven aan of opgeëist door ISIS, in de eerste helft van 2020.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Dhi Qar en Missan geven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvindt in residentiële gebieden, vallen hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. In sommige provincies gebruiken sjjiitische milities geweld in conflicten om economische of politieke invloed en macht. Verder gebruiken conservatieve islamitische groepen, met name in de provincie Basra, geweld tegen zaken of personen die door hen als haram (verboden) worden beschouwd.

Sinds 2015 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsvoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood.

Net zoals in Bagdad vinden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgevallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers aan deelnamen. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig geweld op deze protesten. Hierbij worden ernstige mensenrechtenschendingen begaan. Talrijke demonstranten worden mishandeld, gearresteerd, verwond of gedood. De aan Iran gelinkte sjjiitische milities van de PMF worden door bepaalde bronnen beschouwd als de hoofdverantwoordelijken voor het disproportioneel gebruik van geweld tegen de betogers, maar ook de Iraakse autoriteiten maken zich hieraan schuldig. De plaatselijke stammencultuur speelt een belangrijke rol bij de aanhoudende betogingen in Zuid-Irak. Bepaalde stammen kozen partij voor de betogers en nemen het voortouw tijdens de demonstraties. Plaatselijke stammenleiders kondigden bloedwraak af tegen leden van de veiligheidsdiensten en de PMF die geweld plegen tegen demonstranten. Het aantal slachtoffers, doden en gewonden, dat kan gelinkt worden aan de betogingen in Zuid-Irak varieert sterk van provincie tot provincie. Het met de betogingen gelieerde geweld is

evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Dhi Qar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Dhi Qar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Dhi Qar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Uw paspoort attesteert enkel uw identiteit die niet in twijfel wordt getrokken. De, naar uw eigen verklaring, brief van de stamleider van uw stam waarin u wordt verstiten, kan geen bewijs van uw verstoting en problemen vormen gezien eenieder in de mogelijkheid verkeert dergelijk document aan te maken en de herkomst niet kan worden nagegaan. Voorts dient over dergelijke documenten te worden opgemerkt dat ze enkel een ondersteunende bewijswaarde kunnen hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non in casu.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 2, “par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing”, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

Verzoeker gaat vooreerst niet akkoord waar het CGVS oordeelt dat zijn geloofwaardigheid wordt aangetast omdat hij in Finland en in Frankrijk andere verklaringen heeft afgelegd en pas nu in België een relaas in verband met zijn homoseksualiteit naar voor brengt. Deze stelling is volgens hem immers niet van aard om het bestaan van een probleem van geaardheid met zekerheid uit te sluiten.

Verzoeker bevestigt dat hij vijf jaar in Europa was alvorens hij over zijn homoseksuele geaardheid durfde te vertellen. Hij benadrukt in dit verband dat hij Irak had verlaten toen hij nog geen 18 jaar was, uit schrik om te worden gedood door zijn eigen gemeenschap en familie omdat hij hen, als homoseksueel, oneer zou hebben aangedaan. In dit opzicht acht verzoeker zijn stilzwijgen omtrent zijn geaardheid normaal. Hij vervolgt dat naast zijn eigen persoonlijk trauma, hij ook met de taalhinder te kampen had om informatie in te winnen in verband met homoseksualiteit. Daarnaast, zo stelt hij, werd hij opgevangen in een centrum waar hij hoofdzakelijk samenleefde met andere Irakezen en mensen uit de Arabische wereld, waar homoseksualiteit tevens als een zware zonde wordt aanzien.

Met verwijzing naar landeninformatie laat verzoeker gelden dat homoseksualiteit niet wordt aanvaard in Irak.

Verzoeker klaagt aan dat het CGVS *“de homoseksualiteit van de verzoekende partij uitsluit op grond van een paar vaststellingen die eigenlijk niets te maken hebben met de al dan[...] niet homoseksuele geaardheid van de verzoekende partij en zonder, voornamelijk een noemenswaardig onderzoek te leiden rond de geaardheid van de verzoekende partij”*. Hij stelt dat het CGVS geen voldoende diepgaand onderzoek heeft gevoerd om te kunnen komen tot het besluit dat hij geen homoseksueel is, wat in geval van terugkeer naar Irak kan leiden tot de doodstraf, hetzij een daadwerkelijke vervolging en meent dat deze vaststellingen de vernietiging van de beslissing rechtvaardigen.

Daarnaast geeft verzoeker aan eveneens moeilijkheden te ondervinden wegens het feit dat hij binnen zijn clan en familie niet meer zal worden aangenomen vermits hij door zijn eigen gezin vogelvrij werd verklaard en de facto dient te worden overgeleverd aan de familie van zijn vriend die wraak zal nemen *“om de oneer te wassen”*. Verzoeker laat tevens gelden dat zij reeds een eigen familielid hebben gedood.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker het slachtoffer te worden van ernstige schade, ook omwille van de precare veiligheidssituatie in Irak. Hij citeert hiertoe landeninformatie.

3. Aanvullende nota

3.1. De verwerende partij maakt op 17 februari 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Irak wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021;
- EASO COI Report – Iraq: Internal mobility van 5 februari 2019;
- EASO COI Report – Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – veiligheidssituatie van 24 november 2021.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep

onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker is een sjiiitische moslim van Arabische afkomst afkomstig uit Dhi Qar in Irak. Hij verklaart dat hij op zeventienjarige leeftijd een liefdesrelatie had met een jongen, L. De vader van L. zou hen hebben betrapt toen zij seks hadden met elkaar, waarna verzoeker door zijn vader zou zijn opgesloten in afwachting van zijn overlevering aan de stam van L. omdat hij hen ten schande had gemaakt. Verzoeker stelt dat hij evenwel kon ontsnappen met de hulp van zijn moeder en vervolgens Irak is ontvlucht.

Verzoeker vreest dat hij met instemming van zijn eigen familie en stamleden zal worden vermoord door de stam van zijn vriend L. omdat hij met hem een homoseksuele relatie heeft gehad en hij de stam te schande heeft gemaakt.

5.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet omdat hij *“geen geloof [kan] hechten aan [verzoekers] asielrelaas”*. Hij stelt vast dat (i) verzoeker ten aanzien van de Belgische, Finse en Franse asielinstanties totaal verschillende verhalen heeft verteld over de redenen van zijn vertrek uit Irak; (ii) verzoeker ook ten aanzien van de Belgische, Finse en Franse asielinstanties verschillende verklaringen aflegde over zijn reisweg, het al dan niet beschikken over een paspoort bij zijn uitreis en het contact dat hij al dan niet had met zijn vader en familie; (iii) verzoeker noch voor de Finse asielinstanties noch voor de Franse asielinstanties enige melding heeft gemaakt van zijn vrees om te worden vermoord omwille van de homoseksuele relatie die hij in Irak heeft gehad met L. en ook niet van zijn homoseksuele geaardheid op zich; en (iv) verzoekers verklaringen een zeer onlogisch karakter hebben die allemaal samengenomen zijn vrees om te worden vermoord omwille van een homoseksuele relatie in Irak ongeloofwaardig maken.

5.3. Ter terechtzitting vraagt de Raad aan de verwerende partij of aan verzoekers homoseksuele geaardheid wordt getwijfeld omdat nergens in de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing kan

worden gelezen dat de commissaris-generaal verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid uitdrukkelijk in vraag stelt.

De verwerende partij antwoordt niet te kunnen aannemen dat deze geaardheid niet eerder had kunnen worden voorgelegd en meent dat de redenen die verzoeker hiervoor geeft niet overtuigend zijn, te meer verzoeker reeds een tijd in Europa verblijft. De verwerende partij geeft ter terechtzitting hiermee in wezen aan geen geloof te hechten aan verzoekers homoseksuele geaardheid.

Zoals het Hof van Justitie reeds heeft geoordeeld, kan een lidstaat verlangen dat een verzoeker alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk aanbrengt. Echter, gelet op de gevoeligheid van vragen over iemands persoonlijke levenssfeer, in casu zijn seksualiteit, kan uit het feit dat een verzoeker, wegens zijn terughoudendheid bij het onthullen van intieme aspecten van zijn leven, niet meteen van bij de eerste asielaanvraag heeft verklaard homoseksueel te zijn, niet de conclusie worden getrokken dat deze verzoeker niet geloofwaardig is (HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, pt. 69-71).

Gelet op de Iraakse context omtrent homoseksualiteit kan redelijkerwijze worden aangenomen dat het moeilijk kan zijn om uiting te geven aan homoseksuele gevoelens.

Verzoeker verblijft evenwel reeds meer dan vijf jaar in de Europese Unie zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij reeds eerder verklaringen zou hebben afgelegd over zijn beweerde homoseksuele geaardheid en problemen omwille van een homoseksuele relatie in Irak. Dat hij voor de Finse en Franse asielinstanties zijn homoseksuele relaties en geaardheid niet eerder aan de oppervlakte heeft gebracht, houdt een negatieve indicatie in voor zijn algemene geloofwaardigheid.

De laattijdigheid van zijn verklaringen omtrent zijn homoseksuele geaardheid en relaties vormt op zich echter geen voldoende draagkrachtig motief om te besluiten dat zijn homoseksuele geaardheid niet op waarheid zou berusten. Daartoe zijn bijkomende bevindingen vereist.

De Raad ontwaart in de bestreden beslissing geen motieven die verband houden met een onderzoek en beoordeling naar de geloofwaardigheid van de homoseksuele geaardheid van verzoeker, in het bijzonder wat betreft zijn verklaringen over zijn homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van zijn homoseksualiteit, wat dit voor hem en zijn omgeving heeft betekend, wat de situatie is voor homoseksuelen in zijn land van herkomst en hoe zijn ervaringen, volgens zijn relaas, in het algemene beeld passen.

Bovendien, waar de verwerende partij ter terechtzitting verzoekers homoseksuele geaardheid in vraag stelt omdat hij deze geaardheid niet eerder heeft ter sprake gebracht, hoewel hij reeds een tijd in Europa verblijft, blijkt uit de bestreden beslissing dat op basis van deze bevindingen enkel de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers vrees in vraag worden gesteld maar niet zozeer zijn beweerde homoseksuele geaardheid (*“De vaststelling dat u na uw aankomst in Europa nog meer dan vijf jaar nodig had alvorens u een verzoek om internationale bescherming indiende gebaseerd op uw zogenaamde werkelijke verhaal, gebaseerd dus op uw vermeende vrees omwille van uw seksuele geaardheid, toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees volledig.”*). Ten slotte wordt nog aangestipt dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vrees om te worden vermoord omwille van een homoseksuele relatie in Irak, niet omdat aan zijn beweerde homoseksuele geaardheid geen geloof wordt gehecht maar wel omdat zijn verklaringen over zijn homoseksuele relatie in Irak een zeer onlogisch karakter hebben.

De bestreden beslissing slaat dan ook enkele noodzakelijke stappen over waar de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid onbeoordeeld en onbesproken wordt gelaten om dan te besluiten dat deze geaardheid geen nood aan internationale bescherming oplevert.

5.4. De Raad meent dat een volledig en zorgvuldig onderzoek moet gebeuren van verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid opdat daarna het risico op vervolging omwille van deze geaardheid bij een terugkeer naar Irak kan worden beoordeeld.

De beoordeling van de nood aan internationale bescherming kan zich niet beperken tot een loutere evaluatie van vervolgingsfeiten in het verleden maar vereist een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker, met name zijn beweerde homoseksuele geaardheid. Bescherming

dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Het voorgaande klemmt des te meer waar verzoeker landeninformatie voegt aan zijn verzoekschrift die indicaties bevat over geweld in Irak ten aanzien van homoseksuelen of mensen aan wie een dergelijke geaardheid wordt toegeschreven.

Ten slotte is het in dit opzicht tevens van belang te onderlijnen dat van een verzoeker of verzoekster redelijkerwijs niet kan worden verwacht dat hij of zij haar seksuele geaardheid verbergt of zich terughoudend opstelt bij de invulling van zijn of haar seksuele geaardheid om een risico op vervolging in het land van herkomst te vermijden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, pt. 76).

Gelet op voorgaande acht de Raad verder onderzoek noodzakelijk.

De Raad heeft niet de nodige onderzoeksbevoegdheid, zodat de essentiële elementen ontbreken om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg wordt de bestreden beslissing vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 november 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES